

BEŞİNCİ BOYUT

Dr. TOYGAR AKMAN

Koskoca Evren içinde, toplu iğne başı kadar ufak bir durumda olan «Yeryüzü» adını verdiğimiz küre üzerinde yaşayan «İnsan», acaba bu «Evren» ile nasıl bir ilişki içindedir?

Bu soruyu, tüm düşünce tarihi boyu içinde hemen bütün düşünürler, filozoflar ve bilim adamları sormuşlar ve bazı cevaplar bulmaya çalışmışlardır.

İlk düşünürler yeryüzündeki varlıkların, bir kısmının hareket ettiklerini ve yaşayıp öldüklerini, diğer bir kısmının ise hareketsiz durduklarını görek bunları, «Canlılar» ve «Cansızlar» adı ile iki ana bölüme ayırmışlardır.

İnsanın düşünce ufku genişledikçe, çevresindeki varlıkları daha dikkatli olarak gözleme ve değerlendirme duygusu da gelişmeye başlamıştır. Eski Yunan düşünürleri, «Cansız» adını verdikleri madde'yi, «Ateş, Su, Hava ve Toprak» olarak dört ayrı nitelikte değerlendirmişler ve «Canlı» adını verdikleri varlıkları da «Bitki, Hayvan ve İnsan» olarak üç ayrı sınıf içinde incelemişlerdir.

Bilmem hiç dikkat ettiniz mi? İnsanlar, nedense, herhangi bir olay ya da konuyu, iki ayrı ana bölümde toplama çabasıdadırlar. «Siyah-Beyaz», «Sıcak-Soğuk», «Gece-Gündüz», «Acı-Tatlı», «Korku-Haz», «Sevgi-Nefret», «Güzel-Çirkin», «İyi-Kötü», ...v.b. saymakla bitiremeyeceğimiz bu ikincilik düşüncüsü içinden tüm olayları değerlendiregelmişlerdir. Öylesine ki, «Canlı» ve «Cansız» ayırımını, «Evet-Hayır» ayırımı kadar kesin çizgilerle belirlemişlerdir. Oysa, «Siyah-Beyaz» ayırımı, oratada çeşitli «Gri» ler olduğu için pek o kadar kesin değildir. «Sıcak ile Soğuk» ayırımı arasında da değişik derecelerde «İlk» olduğu için katı çizgilerle belirlenemezdir. Aynı biçimde «Evet-Hayır» ayırımı da kesin değildir. Çünkü ara yerde, «Olabilir», «Olmayabilir», «Çok olanaklı» «Az Olanaklı», «Olanaksız» ...v.b. gibi çeşitli durumlar bulunmaktadır. Birçok Filozof, bu çeşitli durumlar karşısında, «Canlı» ile «Cansız» ayırımının da pek ke-

sin hudutlarla birbirlerinden ayrı olarak düşünülemediği gerçeğini önümüze sermeye başlamıştır. Nitekim aynı konu üzerine eğilen, düşünür v» bilginler insanın «Doğa» ve «Evren» ile olan ilişkisinde, çok başka durumların söz konusu olabileceğine yer vermeye başlamışlardır.

Ünlü Fransız Filozofu Descartes, insan-öğlunun evren içinde varoluşunun yegâne özelliğini «Düşünebilme Yeteneğine sahip olabilme» sinde görmüştü. Bu nedenle de, felsefesini «Düşünüyorum, O halde varım.» (1) Esasına dayandırmıştır.

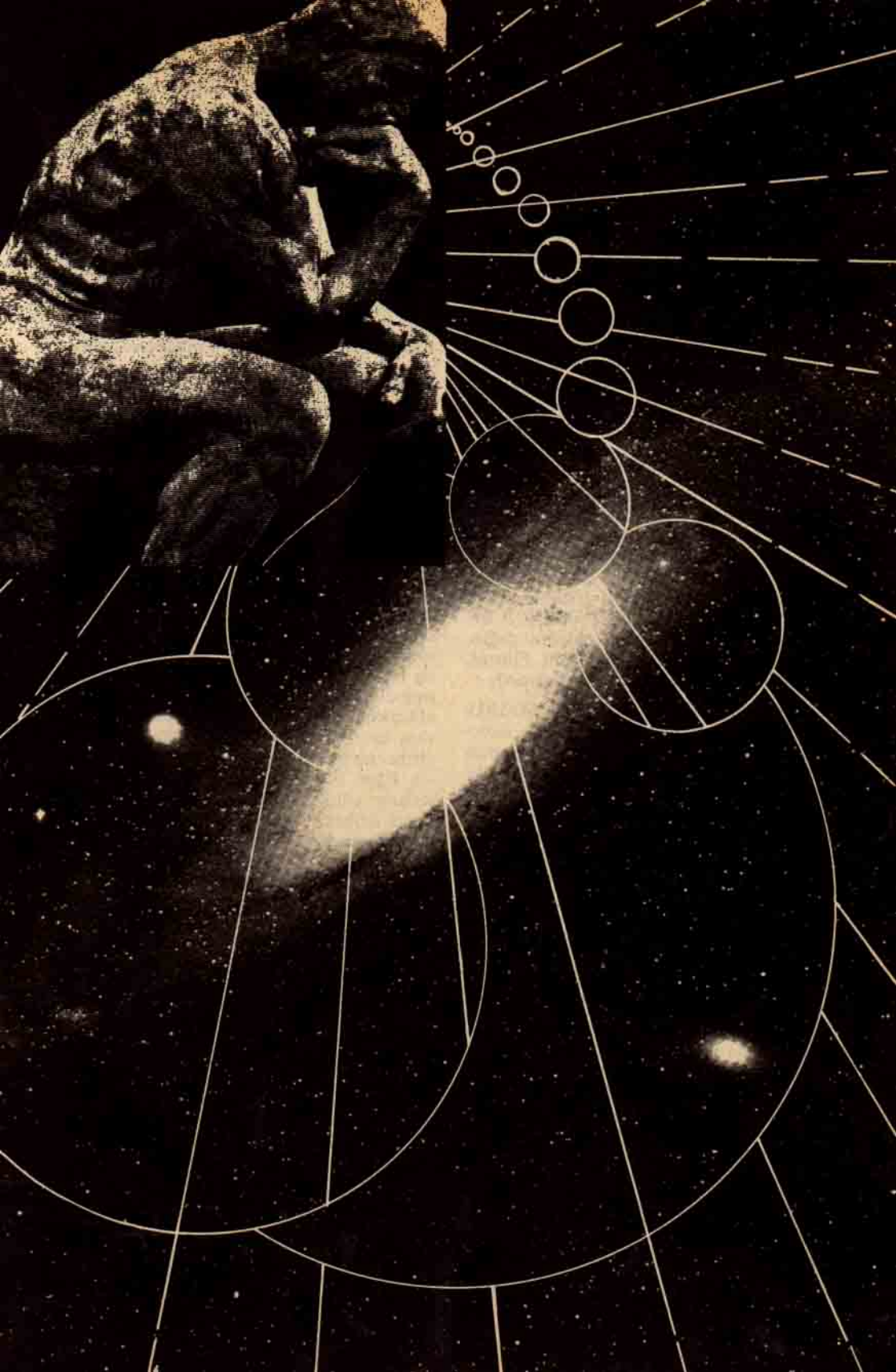
Bir başka düşünür Edmund Husserl ise insanı «varolduğu için düşünen bir yapı» olarak tanımlamıştır. Bu nedenle de Descartes'in «Düşünüyorum o halde varım» (Cogito Ergo sunn) sözünü «Ego cogito cogitaum» varolduğum için düşünüyorum şeklinde değiştirmişti. (2)

Konu buraya gelince görülüyor ki insanın, Evren ile ilişkisinde en önemli rolü oynayan şey «Düşünebilme Yeteneği» olmaktadır.

İnsanoğlu, bu düşünebilme yeteneği ile çevresinde cereyan eden olayları araştırmakta, incelemekte, değerlendirme yapabilmekte ve bazı kural ve yasalar ortaya koyabilmektedir. Bu «Düşünme» yolu ile soru sorup cevap alabilmekte, keşif ve buluşlarda bulunabilmekte ve yaratıcı gücü ile eserlerini ortaya koyabilmektedir. Bu arada en önemli konu olarak, «Evren» içinde varoluş, ilişkisi üzerinde önemle durmaktadır.

Hatırlayacağınız gibi insanın bu duruma bir başka yazımda değinmiş ve Evrenin çeşitli boyutları içinde insanın durumunun nasıl bir yer alabileceğine kısaca işaret etmiştim. (Bilim ve Teknik Sayı 95) Bu kez, bu Evren boyutları içinde varolan ve bu varlığını «Düşünce» yeteneği ile değerlendiren insanın, bu düşüncesinin nasıl bir şey olduğunu araştırmamız gerekecektir.

Bir başka ünlü Fransız Filozofu Henri Bergson, insanın düşünme yeteneğini bir «Boyut» olarak ele almıştı. Burada ilginç

olan durum, ünlü Fizikçi Einstein'in «Zamanın dördüncü bir boyut olduğunu» ortaya atmasından 20 yıl önce, bu görüşünü ortaya atmış olmasıdır.

Henri Bergson, «Düşünme»nin ana yapısı olan «Şuur» ya da «Bilinç»in Uzay-Zaman boyutları yapısı içinde nasıl bir yapısı olabileceğini araştırmış ve içiçe geçen şuur yaşantımızı, zamandaş bir saat rakkasının sallanmasına benzetmişti. Ünlü Filozof, bu durumu ile şuur'un ancak bir «boyut» yapısında olabileceğini de şöyle açıklamaya çalışmıştı :

«Tıpkı bir saatin rakkasının sallanması gibi şuurumuz da uzay-zaman yapısı içinde sallanmaları kaynaştırarak hafızasında toplamakta sonra sıralamaktadır. Kısacası bu sıralamalar için bizim «Zaman» adını verdiğimiz «Uzam»ın dördüncü bir boyutunu yaratmaktadır.» (3)

Bu Fransız Filozofu «Düşünen Şuur»u, bir boyut olarak ele almaya çalışırken «zaman boyutu» ile zaman zaman karıştırmıştı. Nitekim Einstein, «Relativite Teorisi» (İzafiyet Teorisi ile «Zamanı, bir boyut ildüğünü» ortaya attıktan sonra Henri Bergson, bu konuya DÜŞÜNCE VE DEVİNGEN adlı eserinde yeniden değinmek ihtiyacını hissetmişti. Ünlü Filozof, bu yeni eserinde aynen şöyle yazıyordu :

«Gerçekten de biz, ŞUURUN DOĞRUDAN DOĞRUYA VERİLERİ isimli denemimizde ölçülen «Zaman»ın, «Uzamin dördüncü boyutu» olarak gözönünde tutulabileceğini göstermiştik. Kesin olan şu ki Relativite Teorisinde, bambaşka bir şey olan Uzay-Zaman karışımı değil de öz «Uzam» söz konusu idi.» (4)

Bu görüşlerinden anlıyoruz ki Fransız Filozofu Henri Bergson, «şuuru», ayrı bir boyut olarak ele almak istemekte ve bu boyutun, Fizikçi Einstein'in tanımladığı «Uzay-Zaman» dört boyutlu yapısından daha başka bir yapıya sahip bulunduğunu, aynı zamanda da bu boyutlarla içiçe olduğunu anlatmak istemektedir.

Bir yanda ünlü Fransız Filozofu Henri Bergson'un işlemeye çalıştığı «Şuur Boyutu», diğer yanda ünlü Fizikçi Einstein'in işlediği «Zaman Boyutu», çağımız başında tüm düşünür ve bilginleri, bu konuya eğilmeye zorlamıştır.

Çağımız bilginlerinden olup bir süre ülkemizde de profesörlük yapmış olan Hans Reichenbach, «Dört Boyutlu Evren» içinde varolan insanın, «Şuur ve Hayal Gücü» ile bu boyutlardan daha yüksek bir boyut yapısı meydana getirdiğini «Uzay ve Zaman'ın Felsefesi» adlı kitabın-

da çok güzel bir şekilde dile getirmekte ve insan ile birlikte «Beş Boyutlu bir Uzay-Zaman birliği» meydana geldiğini açıklamaya çalışmaktadır. Hans Reichenbach bu konuyu, şöylece önmüze sermektedir :

«Şimdi de çok özet olarak» daha yüksek boyutlu Uzaylar «hayal etme» sorununa geleceğiz. Hiç kuşku yok ki «Daha yüksek boyutlu bir dünya»da, insanın «Hayal Gücü» de çevresine uygun olacak ve o insan, uzayın görünen resmini, onun «Şimdiki üç boyutlu görüntüsü» ile kıyaslayabilecektir. Helmholtz kanunlarına dayanarak, böyle bir durumu, hayal etmeye kalktığımız anda, dört boyutlu uzamdaki görüntülerin tanımı (Yani Beş Boyutlu Uzay-Zaman Birliği) içinde oluyor ve birçok güçlüklerle karşılaşılıyor. Böyle bir uzamda, insanın bedeni bile dört boyutlu olacak ve duyu organları çok farklı bir yapıda olacaktır. İki Boyutlu Retina'sı yerine, gözünde üç boyutlu Retina olacaktır. Oysa bir üç boyutun görünen manzarası «Derinlik» tir. Şimdi ise iki gözün meydana getirdiği etki ile, bambaşka bir yapı ortaya çıkacaktır. Bu nedenle de görünen, iki boyutlu görüntüden farklı bir nitelikte olacaktır. Dört boyutlu bir uzam içinde, üç boyutlu görüntü, tıpkı üç boyutlu uzamımız içindeki iki boyutlu görüntü gibi olacaktır. İki, Üç boyutlu resimlerin, Retina üzerine birlikte etkisi, bize, dört boyutlu uzamın hayali görüntüsünü verecektir. Eğer, biz bugün sahip olduğumuz duyu organlarının sınırları içinde, böyle görüntüleri hayal etmeye çalışırsak, belirli sınırlarla karşılaşacağız. Yeni duygusal görüntüyü tanımlamaya çalışmamız, yeni duygusal niteliklere sahip bulunmak demek olacaktır ki, bugünkü koşullar altında, bize benzeyen varlıklarda, böyle bir yapı mevcut bulunmamaktadır.» (5)

Görülüyorki ünlü bilgin Reichenbach, dört fizik boyutlu bir uzam hayal etmekle, dört boyutlu bir evren değil, «beşinci boyutu, dört boyutun her yönünü kapsayan» bir evren düşünmektedir. Ünlü bilginin bu satırlarına biraz daha dikkatle baktığımız takdirde, onun «Duyu organlarının çevredeki görüntüleri derinlikleri ile birlikte alabilecek bir yapıda olabileceği» ni söylemekle, Evren'in her yönünü kapsayan «Beşinci Boyut»tan söz etmekte olduğu açıkca anlaşılacaktır.

Çağımız başından bu yana düşünürler ve bilginler, niçin insanın evren içindeki yapısını, boyutlarla birlikte tanımlamaya çalışmaktadırlar. ?

İnsanın yapısı ya da şuuru bir boyut yapısında olsa, ne olur?

soruları akla gelebilir.

Unutmayalım ki, yaşadığımız çağa «Uzay Çağı» adı verilmektedir. Evren içinde bir toplu iğne başı kadar yer kaplayan şu «yeryüzünde» meydana gelmiş olan insanoğlu, her beçen gün daha büyük bir atılımla uzay'a açılma çabasındadır. İnsanoğlunun uzay'a açılması demek, her an uzay içinde yeni boyutlarla karşılaşması demektir. Nitekim bu nedenledir ki, Ünlü bilgin Reichenbach yeni duygusal niteliklere sahip olduğumuz anda, beş boyutlu bir yapı meydana getirebileceğimiz üzerinde durmaktadır.

İnsanoğlu bir kez, uzaya açılmaya karar vermiştir. Bu düşünce kafasında yer ettiğine göre er ya da geç, uzayın derinliklerine erişme işlemine girişecektir. Burada karşılaşacağı tek sorun uzayın yeni boyutları olacaktır. İnsanoğlu kendisinin bir varlık olarak evren içinde «Beşinci bir Boyut» yapısında olduğunu kavradığı ve bu boyutun tüm niteliklerini ve niceliklerini açıklayabildiği gün, uzayın diğer boyutları ile çok daha kolayca ilişki kurabilecektir. Burada önemli olan şey, bugüne dek, yeryüzündeki varlıkların «Canlı» ve «Cansız» olarak tanımlanmış ve tüm olayların, iki ayrı yapı içinde değerlendirilmiş olmasından ileri gelmektedir.

Artık insanoğlu, bu çeşit tanımlama ve sınıflandırmaları bir kenara atmıştır. «Cansız» adı verilen maddenin, en küçük parçası «Atom» içinde bile, hızla dönen «Elektron», «Proton», «Nötron», «Pozitron», «Nötrino», «Mezon» ...v.s. parçacıkların her birinin aynı birer boyut olduğunu saptamıştır. Küçük «Atom» içindeki bu boyutlar yanısıra, «Yıldızlar ve Galaksiler Evreni»nin boyutlarını da dikkate alınca, «Kendi Boyutu»nun nitelik ve niceliklerini araştırmaya yönelmiştir. O halde, şimdi insanın, kendi boyutu'nun «Şuur Yapısı» ile belirlenmekte olması üzerinde, biraz durmamız gerekiyor.

Çok iyi bildiğiniz gibi insan Şuurunun en büyük özelliği, onun sonsuz «Hayal Gücü»ne sahip olabilmesindedir. İnsan, bu «Hayal Gücü» ile, dün ya da bir kaç hafta ya da bir kaç yıl önce, ne yaptığını düşünebilmekte ve yaşayabilmektedir. Ya da aynı «Hayal Gücü» ile tam ters yönde bir uzanımda bulunabilmekte ve «Geleceğe» yönelebilmektedir. Yarın şu işi yapacağını plânlayabilmekte ve de en önemlisi, henüz keşfedilmemiş ya da bulunmamış durum ve gerçekleri bu «Hayal Gücü» ile araştırıp, önümüze koyabilmektedir.

Oysa, bu gerçek henüz bilinmemektedir.

Jules Verne, bu «Hayal Gücü» ile, yüz yıl önce, denizaltıları ve füzeleri düşünüp, önümüze serebilmişti.

Belki, Jules Verne ile aynı zamanı yaşayan insanlar onunla alay etmişlerdi. «—Hiç böyle şeyler olur mu?..» diye. Belki, onun aklından bile kuşkulunmuşlardı.

Oysa burada gerçek olan durum, Jules Verne'nin «Hayal Gücü» ile çağının çok ötelere uzanımında bulunabilmesinden başka bir şey değildi.

Bugün, denizaltı, uçak, füzeler: Hepsi yapılmış durumdadır. Günümüz insanı, uzayın derinliklerine varabilmek için durmaksızın «Hayal Gücü» ile yeni birşeyler bulmaya çalışıyor.

Saniyorum ki en önemli konuya şimdi geldik.

Düşüncenin en ilginç ürünü olan «Hayal Gücü» ile insanın «Geçmiş ve Gelecek Zaman ve Uzamlara Uzanabilmesi»...

Bu uzanım yeteneği, onun başlı başına bir «Boyut» olduğunu göstermiyor mu?.. Bu boyut yapısı ile, insanoğlu, uzayı keşfetme, yeni boyutlara erişme, kısaca tüm Evreni kapsamaya doğru yöneliyor mu?..

Bir başka deyim ile,

«İnsan Şuuru, her an, «Evrenin Beşinci Boyut Yapısı», Evrenin evrimine uygun olarak sürdürmekte Fizik ve Psiko-Fizik «An»lar içinde devirerek «Beşinci Boyut Yapısı»nı ortaya koymaktadır.» (6)

Burada en güç iş, bu «Yeni Boyut»un nitelik ve niceliklerini, kısaca, tüm uzanım ve devinimlerini saptayabilmekte.

Belki de, insanoğlu, kendi boyutunun uzanım ve devinimlerini keşfettikçe, aynı anda Evrenin gerçek yapısını tanıyabilme ve onunla tam bir uyumda bulunabilme olanağını elde edebilecektir.

- (1) DESCARTES Rene : DISCOURS DE LA METHODE. (Metod üzerine Konuşma) Çev. Mehmet Karasan, Ankara 1947 Sa : 41.
- (2) UYGUR Necmi : EDMUND HUSSELR'DE BAŞKASININ BEN'İ PROBLEMİ, İstanbul. 1958 Sa : 25.
- (3) BERGSON Henri : LES DONNÉES IMMÉDIATES DE LA CONSCIENCE, (Şuurun Doğrudan Doğruya Verileri), İstanbul 1950 Sa : 110.
- (4) BERGSON Henri : LA PANSÉE ET LA MOUVANT (Düşünce ve Devingen), İst. 1959 Sa : 125.
- (5) REICHENBACH Hans : PHILOSOPHIE DER RAUM-ZEIT LEHRE, (The Philosophy of space and Time) New York 1958. Sa : 280-281.
- (6) AKMAN Toygar : MODERN BİLİMDE GELİŞMELER VE BEŞİNCİ BOYUT, Ankara Üniversitesi 1971, Sa : 288.